

BĂIȚIȚIUL CARE A SEȚAT MAREA

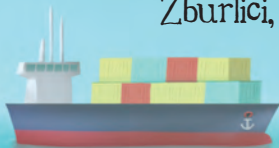
POVESTIRE DE
PAUL BROWN

ILUSTRĂȚII DE
CHRIS CAPSTICK

Una dintre activitățile favorite ale lui Marcel
era să ridice castele de nisip.

Petrecea ore întregi pe plajă cu câțelul său,
Zburlici, înălțând sculpturi minunate din
nisip, scoici și pietricele.

Însă, parcă anume să-l supere,
valurile veneau mereu
și îi luau cu ele construcțiile.

A încercat să-și ridice castelele
cât mai departe de mare,
însă nisipul era prea uscat
și nu se lipea cum trebuie.

Săpa șanțuri foarte adânci de jur
împrejurul lor, însă acestea se umpleau
până la urmă cu apa valurilor,
iar construcțiile lui se prăbușeau.

Oricât de mari și de solide construia Marcel castelele,
marea se dovedea mereu mai mare și mai puternică!

Evrica!

Pe când își spăla nisipul dintre degetele de la picioare,
înainte de culcare, lui Marcel îi veni ideea salvatoare!

Am găsit! strigă el. Marea era, de fapt, o cadă imensă -
n-avea decât să-i scoată dopul, iar apa avea să se scurgă!

Fără să mai stea pe gânduri,
Marcel se puse pe treabă.
„Zburlici, vom avea nevoie
de ceva special ca să ajungem
pe fundul mării!”

Cu bucușe, piulițe, arcuri
și șuruburi, Marcel și
Zburlici lucră până
târziu în noapte...

... până când, într-un sfârșit, cu o
ultimă scrâșnire a burghiului,
mașinăria de scufundat a fost gata!

